

РЕШЕНИЕ

№ 33905

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7728** по описа за **2025**
година докладвано от съдия София Тодорова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния
кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания
(ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Е. С. К., чрез адв. А. Д., срещу решение № 2224 от
17.06.2025 г. по НАХД № 1268/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърден
електронен фиш серия К № 10129539, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл.
182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено
административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че въззивното решение е неправилно, като постановено в
нарушение на материалния закон, съществено нарушения на съдопроизводствените правила и
необоснованост. Въпреки очевидната разлика в правната квалификация на двете нарушения в
ключов елемент от обективната страна на деянията (мястото на извършване),
първоинстанционният съд е достигнал до фундаментално погрешен извод за наличие на
повторност. В тази връзка сочи, че районният съд и административнонаказващия орган (АНО)
неправилно са тълкували понятието „същото по вид нарушение“, съдържащо легалната
дефиниция за повторност. По горните съображения се иска отмяна на въззивното решение и на
потвърдения с него електронен фиш (ЕФ). Претендира присъждане на разноски. Алтернативно в
касационната жалба са въведени искания за сезиране на Конституционния съд и отправяне на
преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз (СЕС).

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител за участие в открито съдебно заседание. Представя писмени бележки, чрез гл. юрк. К., в които изразява становище, че оспореният съдебен акт е правилен, постановен в съответствие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба и моли да същата се уважи, тъй като обжалваното въззивно решение е правилно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е приел, че с електронен фиш серия К 7894832, издаден от СДВР, на Е. С. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП. Електронният фиш е влязъл в сила на 03.01.2024 г. и глобата по него е била заплатена. Преносимата система за контрол, с която е установено процесното нарушение е вписана в регистъра на одобрените типове средства за измерване, воден при Български институт по метрология (БИМ) под № 5126. На 16.12.2024 г. в 12:48 ч.в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]срещу номер 137 е управлявано моторно превозно средство – лек автомобил марка „С.“, модел „Ц4 Кактус“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя Е. С. К., което горепосочената преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства (МПС) с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 с фабричен номер на устройството 120CCA7 е заснела, като е отчетена скорост на движение 84 км/ч (преди отчитане на възможна техническа грешка при измерването), при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място. За позиционирането на системата за контрол на скоростта е съставен протокол рег. № 4332р-100463, съгласно изискванията на чл. 10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата и е заснето разположението на преносимата система за контрол на скоростта. Извършена е справка за собственост в централна база данни на КАТ по регистрационен номер на автомобила и е установен неговият собственик – Е. С. К.. На 29.12.2024 г. електронният фиш серия К 10129539, с който на касаторката, на основание чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП, е наложена „глоба“ в размер на 800 лева за превишение на скоростта от 50 км/ч с 31 км/ч, е връчен на жалбоподателката на 29.12.2024 г. Същата не е депозирала декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП и не е посочила лицето, което е управлявало автомобила на процесните дата и час, а на 06.01.2025 г. е подала жалба пред Софийски районен съд. Постановеният от първоинстанционния съд правен резултат е основан на приетата съставомерност на административното нарушение, както от обективна, така и от субективна страна. При разглеждане на жалбата, въззивната инстанция е достигнала до извод за законосъобразност на оспорения електронен фиш, поради което с оспореното решение, същият е потвърден.

Решението е валидно, допустимо и правилно. При постановяването му не е допуснато нарушение на закона. Въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени обстоятелства и съответните правни изводи. При правилно изяснена фактическа обстановка първостепенният съд е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкционирана

жалбоподателката. Обвинението е подкрепено от приобщените към административнонаказателната преписка документи, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в електронния фиш фактическа обстановка. Съдебният състав подробно се е аргументирал защо кредитира всяко едно от приетите по делото доказателства. Изследвани са всички релевантни за спора обстоятелства. Обсъдени са в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях съдът правилно е приел, че оспорващата е извършила вмененото ѝ нарушение, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност.

Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП при превишаване на разрешената максимална скорост в населено място от 31 до 40 км/час нарушителят се наказва с "глоба" в размер на 400 лева. С оглед конкретно установеното превишение на скоростта (с 31 км/ч над ограничението от 50 км/ч. – след приспаднатия толеранс от 3 %) и начина, по който законодателят е определил да се санкционира административнонаказателно отговорното лице за извършено при условията на повторност нарушение, съдът правилно е възприел извода в ЕФ, че на жалбоподателката (като собственик на МПС, недоказала, че автомобилът е бил управляван от друго лице) следва да се определи "глоба" в размер на 800,00 лева.

Нарушението е заснето с мобилна система за видеоконтрол, при наличието на контролни органи на мястото на регистриране на нарушението. Представен е протокол по чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 19.09.2016 г. на МВР, от който е видно, че използваното АТСС АРН САМ S1, с фабричен номер 120ССА7, разположено до пътното платно, съгласно приложения снимков материал, и настроено според изискванията за обслужване от производителя и нормативните предписания, с последваща проверка на техническата му изправност на 11.03.2024 г. Съгласно отразеното в протокола, общото ограничение на скоростта в посочения пътен участък е 50 км/ч в населено място, което не е обозначено с поставен пътен знак.

В обжалвания ЕФ изрично е отразено, че нарушението е извършено при условията на повторност, като е посочен видът и номерът на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Посочено е кога предходно издадения ЕФ К № 7894832 е влязъл в сила. Това е лесно установимо и от ангажираните по преписката доказателства, които санкционираният водач не е оспорил. Към делото е приобщена справка – списък с издадени фишове, видно от която ЕФ серия К № 7894832 за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е връчен на 18.12.2023 г. Отбелязано е, че същият е влязъл в сила и е заплатен. Нарушението, във връзка с което е издаден процесният ЕФ е извършено на 16.12.2024 г., т. е в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 7894832. Следователно налице са предпоставките за повторност по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. В тази връзка неоснователни са възраженията на касатора относно липсата на повторност, тъй като двата електронни фиша са издадени за различни нарушения – предходното е за нарушение по чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП (извън населено място), а процесният електронен фиш е за нарушение на скоростта по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП (в населено място). След като процесното нарушение, което обуславя повторността, попада в обхвата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.), е налице хипотезата на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП.

Ето защо, като е потвърдил обжалвания ЕФ, въззивният съд е постановил правилно съдебно решение, което следва да се остави в сила.

В касационната жалба е инвокирано алтернативно искане за сезиране на Конституционния съд на основание чл. 150, ал. 2 от КРБ, който да отговори на следните въпроси:

1. Противоречи ли на принципа на правовата държава и произтичащите от него принципи на правна сигурност и законоустановеност (чл. 4, ал. 1 от КРБ) липсата на изрична законова уредба в

ЗАНН на погасителната давност за административнонаказателно преследване при издаване на електронен фиш и запълването на тази празнина по тълкувателен път чрез аналогия с НК?

2. Противоречи ли на принципа за равенство на гражданите пред закона (чл. 6, ал. 2 от КРБ) съществуването на два различни и неравностойни давностни режима за налагане на административни наказания за идентични по вид нарушения на ЗДвП, в зависимост единствено от техническия способ на тяхното установяване?

3. Противоречи ли на принципа на пропорционалност и на правото на защита (чл. 56 от КРБ) установената по тълкувателен път абсолютна погасителна давност от четири години и шест месеца за налагане на административно наказание за нарушение, установено с електронен фиш?

Настоящият състав счита, че поставените въпроси не попадат в правомощията на Конституционния съд, регламентирани в чл. 149, ал. 1 от КРБ. Със същите не се цели обявяване на противоконституционност на определена законодателна норма, нито даване на задължително тълкуване на Конституцията. Касаторът твърди, че е налице законодателна празнота относно давностните срокове за налагане на административни наказания при нарушения, установени с електронен фиш. Не е в правомощията на Конституционния съд и отстраняване на законодателни пропуски, нито последният притежава законодателна инициатива.

От друга страна искането може да се отнася само до решаваща за изхода на делото разпоредба. Затова аргументираната и цялостна преценка на приложимото право от сезиращия съд е задължителен елемент от неговото искане до КС. Без такава преценка изискването на чл. 18, ал. 3 от ПОДКС би останало напълно неизпълнено, респ. преценката на КС за неговата компетентност да се произнесе (чл. 13 от ЗКС) ще бъде предопределена: ако оспорената законова норма не е доказано приложима като решаваща за изхода на делото по същество пред сезиращия съд, К. съд не е компетентен да се произнесе по смисъла на чл. 150, ал. 2 от Конституцията. Ключово условие за неговата допустимост е дали искането се отнася за законова норма, произнасянето на КС по чието съответствие с Конституцията ще може да бъде взето предвид при решаването на делото по същество от сезиращия съд. Установяването на противоконституционност на разпоредба, която няма отношение към предмета на делото и съответно за неговото решаване, е не просто безпредметно, а несъвместимо с компетентността на самия КС. Доколкото с поставените въпроси не се цели установяване на противоконституционност на дадена разпоредба, нито същите са решаващи за изхода на настоящия спор, искането за сезиране на Конституционния съд е недопустимо.

В касационната жалба се съдържа и искане за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз на основание чл. 267 от ДФЕС, като в тази връзка се иска настоящият състав да спре производството по делото. Касаторът претендира СЕС да отговори на следните въпроси:

1. Трябва ли чл. 47 (право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес в разумен срок) и чл. 49 (принцип на законоустановеност и пропорционалност на наказанията) от Хартата на основните права на ЕС, както и общите принципи на правото на ЕС за ефективност и еквивалентност, произтичащи от задължението за лоялно сътрудничество по чл. 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба и съдебна практика, съгласно която давностният срок за налагане административна санкция с наказателноправен характер не е изрично и предвидимо уреден в закон, а се извежда по аналогия, и в резултат на това е значително по-неблагоприятен за гражданите в сравнение със срока, приложим за идентични нарушения, преследвани по друга, чисто вътрешна процедура?

2. Трябва ли принципът на законоустановеност на наказанията (*nulla poena sine lege*), закрепен в чл. 49, ал. 1 от Хартата на основните права на ЕС, да се тълкува в смисъл, че изисква

давностните срокове за наказателно преследване да бъдат уредени ясно, точно и предвидимо в закон (*lex certa*), като по този начин не допуска запълването на законодателни празнини в тази област, чрез съдебна аналогия?

Съгласно чл. 628 от ГПК, приложим в съответствие с чл. 144 от АПК, за тълкуване на разпоредба от правото на Европейския съюз е необходимо това да е от значение за правилното решаване на делото от българския съд. В съответствие с чл. 629, ал. 3 от ГПК решаващият съд, намира, че поставените въпроси не пораждаат съмнение и не обуславя необходимост за тълкуване, с оглед регламентацията във вътрешното законодателство и гарантиране правото на обжалване по съдебен ред. В конкретния случай отправянето на преюдициално запитване за тълкуване не е от значение за правилното решаване на делото. Съдът на Европейския съюз се сезира с преюдициално запитване от юрисдикцията на държава - членка на Европейския съюз съгласно чл. 267 от ДФЕС, тогава когато се поставя въпрос от общностното право и когато се прецени, че преюдициалното заключение по него е необходимо за да се постанови правилно съдебно решение. Това заключение при решаване на делото помага на съда да изгради вътрешното си убеждение и вече прието, се ползва със задължителна сила. В конкретния случай не се твърди противоречие между норми от общностното право и националното право, приложимо по делото. Липсва твърдение за приложима норма от правото на Европейския съюз във връзка с процесния казус. Съгласно Хартата на основните права на Европейския съюз (2010/С 83/02), чл. 47 Право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес, § 1 предвижда "Всеки, чийто права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия". Предвидените във вътрешното законодателство съдебни производства за обжалване на електронни фишове, не обуславят нарушение на чл. 47 от Хартата за основните права на Европейския съюз и нейното пряко приложение.

Освен изложеното от горната фактическа обстановка и приложимите към нея материалноправни норми, настоящата касационна инстанция намира, че не е необходимо да отправя преюдициално запитване до Съда на ЕС относно тълкуване на посочените норми от Хартата на основните права на Европейския съюз. Хартата на основните права на ЕС се прилага по отношение на всички действия на институциите на ЕС. Съгласно чл. 51, параграф 1 от Хартата, разпоредбите ѝ се прилагат по отношение на държавите-членки единствено, когато те прилагат правото на ЕС. Видно от установената практика на Съда на ЕС, когато дадено правно положение не попада в приложното поле на правото на Съюза, Съдът няма компетентност да го разгледа и евентуално посочените разпоредби на Хартата сами по себе си не биха могли да учредят такава компетентност (вж. Решение от 26.02.2013 г. по дело C-617/10, т. 22, Определение от 25.02.2016 г. по дело C-520/15, непубликувано, т. 20). В процесния случай приложими за спорните правоотношения са националните правни норми. Актът на наказващия орган и решението на първоинстанционния съд са съобразени с необходимата специфичност, точност и яснота, с оглед спазването на изискването за правна сигурност (решения Dillenkofer и др., C-178/94, C-179/94 и C-188/94-C-190/94, EU:C:1996:375, т. 48 и Комисия/П., C-277/13, EU:C:2014:2208, т. 43), поради което посочените текстове от Хартата на основните права на Европейския съюз, не се нуждаят от тълкуване.

Следва да бъде споделено и разбирането в решенията на Съда на ЕС, че юрисдикциите могат, особено в случаи, в които считат, че практиката на Съда дава достатъчно яснота, сами да вземат решение за правилното тълкуване на правото на Съюза и за неговото прилагане към установената от тях фактическа обстановка. В акта за преюдициалното запитване несъмнено не се посочват изрично разпоредбите от правото на Съюза, които да са били прилагани посредством

разглежданата в главното производство национална правна уредба. С дефинираните от жалбоподателя въпроси се цели недопустимо тълкуване на абсолютната давност при наказания за нарушения, които се установяват с електронен фиш (които фактически въпроси, биха могли да са предмет на спора, а не норми от правото на ЕС), поради което настоящият състав намира, че не са налице предпоставките по чл. 629, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК за отправяне на преюдициално запитване до СЕС по така формулираните въпроси.

Предвид горното, настоящият състав приема, че направеното искане за отправяне на преюдициално запитване по въпросите посочени от касатора по делото, до Съда на Европейския съюз е неоснователно и следва да бъде отклонено.

Предвид изхода на спора и своевременно заявената претенция на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 37 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева.

Така мотивиран, Административен съд – София-град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2224 от 17.06.2025 г. по НАХД № 1268/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 114-ти състав.

ОСЪЖДА Е. С. К. с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], ул. „21-ви век“ (Студентски) № 32, ет. 6, ап. 17 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 (сто и тридесет) лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Е. С. К. за сезиране на Конституционния съд на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Е. С. К. за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, на основание чл. 267 от Договора за функциониране на Европейския съюз.

Решението е окончателно.

Съдия: